

**RÄPINA
AIANDUSKOOOL**
nutikas looduslähedane elu

Aeg & Vaim

TEMPUS & SPIRITUS

www.aianduskool.ee/koolileht

Nr 4 (107)

3.7.2020

Mis aasta see siis nüüd on?!

Kõik on nagu peapeale keeratud. Äkki jäi meie kiire elutempo seisma – ei olnud tavapäraselt õppetööd koolides, ei saanud tööle, treeningisaalidesse, laulproovidesse, võistlustele, kontsertidele, teatritesse, kaubanduskeskustesse ja 2+2 sai uue tähenduse.

Inimene kohaneb aga iga ebahariliku olukorraga üsna kiiresti. Õpetajad muutusid üldigimeelseteks, lapsevanemad laste digitugedeks, pidasime digikoosolekuid, veebinare jms.

Ka meie koolis on kõik teisiti – mitmed õppetöögraafikute muutused, ärajäänud praktikad seoses praktikakohtade

sulgemisega, edasilükatud planeeritud sessioonid, õppeaasta pikendamine ja osa tundide üleviimine uude õppeaastasse.

Õpilased ja õpetajad on ohverdanud oma tavapärase elurütmi, puhkused ...

Vaatamata keerukale kevadele jõuame siiski lõpetamiseni – sellel aastal isegi nelja lõpuaktuseni. Juuli alguses lõpetavad aednikud, nooremaednikud ja maastikuehitajad, juuli keskel tekstiilkäsitöö, noorem-maastikuehituse ja abiaedniku õpilased, augustis floristid.

Me oleme olnud tublid!

Üks väike mõttetera Tõnis Mägi laulust „Jäljed“:

*„Kes otsib ei see leia
vaid siis kui komistab
oma aias pigem hulla
siis ehk leiad oma kulla
ja sa läed
ja sa läed
ja sa läed
kuni lõpuks näed
su ees on enda jäljed
iga päev ...“*

Palju õnne lõpetajatele, kummardus õpilastele, õpetajatele ja töötajatele! Õigete jälgede leidmist kõigile!

Karin Kask, sessioonõppe juhataja

3. JUULI
Aednik ja nooremaednik
AE17-41-K
AE18-42-K
AE18-42-M1
AE18-42-M2
AN19-31-Ki
Maastikuehitaja
ME17-41-K
ME18-42-K

17. JUULI
Noorem-maastikuehitaja
MN19-31-T1
MN19-31-T2
Tekstiilkäsitööline
TK18-42-M1
TK18-42-M2

**Rärpina
Aianduskooli
lõpuaktused**

19. AUGUST
Florist
FL17-41-K
FL18-42-K
FL18-42-M1
FL18-42-M2

16. JUULI
Maarja küla
õpperühma
lõpuaktus

**RÄPINA
AIANDUSKOOOL**
nutikas looduslähedane elu

TULE MEILE ÕPPIMA!

- AEDNIK – köögivilja-, puuvilja- ja marjakasvatus, puukool, iluaiandus
- FLORIST – lille- ja taimeseaded, lillekaupluse töö
- KESKKONNAKAITSE – Eesti fauna ja floora, loodushoid, jäätmemajandus
- MAASTIKUEHITAJA – haljastus, puit- ja kivirajatised aias, sillutised
- TEKSTIILKÄSITÖÖLINE – õmblemine, tikkimine, kudumine, heegeldamine

ROHKEM INFOT KOOLI JA ÕPPIMISVÕIMALUSTE KOHTA
www.aianduskool.ee

Õnnitleme tublisid lõpetajaid!

Rärpina Aianduskooli aedniku õppekava lõpetajad **Arje Dubrovenski** ja **Priit Kaasik** pälvisid maaeluminister Arvo Alleri tänukirja heade õpitulemuste eest.

**Rärpina Aianduskoolis
algab õppetöö
24. augustil**

TÄNASES LEHES: Lõpetaja, leia oma rada! Rododendronikuningriik Metsa talus! Papaver orientale kannatused! Säravate Staaride lahkumine! Õnnitlused! Maastikuehitajate valikvõistlus põrgukuumuses! ... ja palju muud huvitavat!!!

Räpina Aianduskooli lõpetajad 2020

Statsionaarne õpe

Maarja küla õpperühm

Aednik

AE17-41-K

1. Arje Dubrovnski **KIITUS**
2. Priit Kaasik

AE18-42-K

1. Solongo Oyundalai
2. Tarmo Torp
3. Mindi Kuustemäe

Florist

FL17-41-K

1. Keiu Keerd
2. Marilyn Pärna

FL18-42-K

1. Mireja Hilka
2. Kristel Jõesoo
3. Jaano Oras
4. Karl Jürgen Porro
5. Tuuli Geetsia Tšaškin

Maastikuehitaja

ME17-41-K

1. Ilmar Jürisaar **KIITUS**
2. Katri Lang
3. Karolina Tšekan

Noorem-maastikuehitaja

MN19-31-K

1. Irina Kalinkina
2. Viktor Serebrjakov

Nooremaednik

AN19-31-Ki

1. Svetlana Goman
2. Nikolai Petrov
3. Sofia Sitnikova

Abiaednik

AA17-21-K

1. Kertu Kaaleste
2. Raul Krull
3. Ergo Kuulmets
4. Kuldar Narusk
5. Angeelika Silla
6. Enela Õim

Mittestatsionaarne õpe

Aednik

AE18-42-M1

1. Katrin Habicht
2. Iti Jürjendal
3. Kersti Kihno
4. Andrus Kängsepp
5. Juta Lebedev
6. Eve Lips
7. Maire Mardiste
8. Ain Nurmla
9. Mirjam Nurmla
10. Brit Peensoo
11. Janne Pärtna
12. Nele Sinikas
13. Juta Vinni

AE18-42-M2

1. Evelyn Humal
2. Katrin Kasper
3. Elgita Kender
4. Jana Kähri
5. Erle Naur
6. Eveli Parveots
7. Ene Promvalds
8. Liis Pählapuu
9. Krista Raud
10. Epp Rattasep
11. Piia Saarepera
12. Elisabeth Sinipalu
13. Pent Talvet

Noorem-maastikuehitaja

MN19-31-T1

1. Valentina Jepifanova
2. Galina Lajeva
3. Andrey Lyablin
4. Natalja Mihhailova
5. Irina Sergeeva
6. Mihhail Sokolov
7. Olga Tjuljukova
8. Tamara Tšernikova
9. Nina Zueva
10. Evgeny Bizyaev
11. Elena Klementieva
12. Galina Luik
13. Olga Rumjantseva
14. Natalja Timofejeva
15. Lidia Veršinina
16. Maria Šepeleva

MN19-31-T2

1. Irina Bazhkova
2. Natalja Borissova
3. Irina Gorbatšova
4. Konstantin Ivanov
5. Tamara Makarenkova
6. Jelena Savina
7. Tatjana Sivoglo
8. Nina Afanasieva
9. Tatyana Kaplunova
10. Vasiliy Karnaukhov
11. Jelena Magdina
12. Leonid Makarenkov
13. Tatjana Nikitina
14. Jekaterina Širai

Florist

FL18-42-M1

1. Keirin Kang
2. Kärt Kooser
3. Helen Kuusemäe
4. Enely Lohu
5. Liivi Lõhmussaar
6. Avely Punane
7. Marika Pärn
8. Kaire Salumäe
9. Egle Sõlg
10. Klaarika Toomes
11. Marki Tähemaa
12. Monika Ülper

FL18-42-M2

1. Ivi Raigo
2. Tuuli Tammemets

Tekstiilkäsitööline

TK18-42-M1

1. Helen Kannela
2. Anneli Karu
3. Maris Koka
4. Liane Mäesalu
5. Külli Mänd
6. Piret Ploom
7. Triin Saar
8. Sirje Teder
9. Kristi Tenno

TK18-42-M2

1. Ainike Alla
2. Liili Laan
3. Tiiu Laane
4. Egle Linnus
5. Silja Martinson
6. Anneli Poska
7. Sandra Rääk

Säravate Staaride lahkumine

19. augustil saavad lõputunnistused kätte päevase õppe floristika eriala õpilased, kelle seas on ka meie kooli Säravad Staarid. Nad meenutavad meile oma kooliaja toredamaid hetki ja iseloomustavad üksteist.

Floristika kahe õppeaasta jooksul olid koolipäevad täis lõbusaid, särtsakaid, naljakaid hetki. Erilisemalt jäävad meelde igasugused koosviibimised ja väljasõidud. Neist kõige eredamalt Säravate Staaride showgrupi esinemised. Meie esinemised andsid peole särtsu ja panid publiku elama. Oma grupiga andsime kuuma ka mälumängu, kus oma teadmistega saime taas särada. Kuna oleme energiat täis kursus, siis tahtsime ka teisi koolikaaslasi ja töötajaid sellega nakatada. Nii muutisime kolmapäevased koolivahetunnid muusikalisteks ja tantsulisteks.

Meie kursusel on ka piinlikke hetki olnud oi-oi kui palju. Üks kursuse piinlikumaid-naljakamaid hetki oli võibolla see, kui meil oli ühikas nn limpsipidu, kus tantsisime, naersime ja rääkisime valjult veidratel teemadel. Kui parasjagu mängis valjult Guntheri "Teeny Weeny String Bikini" ja tants oli täies hoos, tegi Karl nalja pärast ukse lahti ja uksetagune oli uudistajaid täis. ☺

Räpina Aianduskool on super kool, kus unistuse eriala omandada. Kogu koolipere on ühtehoidev ja abistav. Floristi

eriala õpetajad on intelligentsed, toetavad ja kannatlikud. Indrek Kaeli ja Leili Alaoja-Rein jätsid alguses väga-väga range mulje, kuid ajapikku neid tundma õppides nakatasid nad oma huumoriga ja löid päeva särama. Pille Peterson on väga mõistev, abivalmis, sõbralik ja tore. Imestame, kuidas õpetaja Anu Seim suutis olla väga kannatlik, seletades ühele meist tunni ülesannet kümneid ja kümneid kordi, jäädes ise rahulikuks. Võibolla üks kõige rangemaid õpetajaid kahe aasta jooksul oli õpetaja Julius. Julius andis oma haukumisega kohe märku, kui keegi naeris liiga kõvasti või jäi mõni sekund tundi hiljaks. Marek Jakobi tunnid olid ka toredad, huvitavad ja uusi teadmisi täis. Irma Samoldina oli super klassijuhataja. Ta on väga südamik inimene, õpilastega ülimalt kannatlik ja hooliv. Liane Mäesalu ja Maris Tigase tunnid olid peale eriala tundide veel ühed lemmikumad. Nad andsid meile uusi teadmisi arhitektuuri ja taimede vallas. Kogu koolipere ja kursusekaaslased on väga lahedad. Jääme teid kõiki igatsema.

Siin me oleme

Jaano – väga abivalmis ja arukas noormees. Temale võib kõike usaldada ja ta on mõistev. Tema hobi on küll aiandus, kuid minu arvates ta on meie kursuselt üks andekamaid floriste. Hüüdnimi: Jooksupoiss, Jannu ja Janotška.

Karl Jürgen – enamasti väga lõbus ja särtsu täis. Teeb pidevalt nalja. Vahel on temaga koos tore käituda nagu oleksime viieaastased. Ta on ka showde algataja ja showgrupi Säravad Staarid looja. Temaga oli meil väga lõbus. Hüüdnimi: Staar Karl, Härra Gunther, Karlito

Mireja – tema särav ja vali naer ning kogu olemus köidab pilke. Ta on ka väga sõbralik ja abivalmis. Ta on hea sõbranna. Hüüdnimi: Mimm ja Mimmu.

Kristel – ta on samamoodi särav isikus. Ta on ka väga hea ja usaldusväärne sõbranna. Tema aitab alati, saab kõigega hakkama. Ta on akutrelli kasutamises meister. Samuti on ta ka floristikas väga andekas. Kuna tal on viitsimist selle alaga tegeleda, siis usun, et temast saab kunagi kuulus tippflorist, aga selleks võivad saada ka teised kursusekaaslased, kui nad viitsivad ülilpalju tööd teha ja vaeva näha. Hüüdnimi: Viagra ja Krissu.

Tuuli Geetsia – tuuline Tuuli. Kui ilm on rahulik, siis on Tuuli ka rahulik. Kui ilm on tormine, siis Tuuli toimetab kusagil hoolega. Me ei mäleta, et ta oleks tormise ilmaga koolis olnud. Tuulit võib ka iseloomustada kui tarkuse jumalannat ja poetessi. Hüüdnimi: Juuli, Ema Tuuli ja Mutt.

FL18-42-K

HEV kutseõpe Räpina Aianduskoolis

2019. aasta septembris alustas Urvaste koolihoones Räpina Aianduskooli HEV (hariduslike erivajadustega õpilaste) kutseõppe valikuaasta kolmas rühm. Seitse noort omandasid esmaseid teadmisi köögitoölise abi, puhastusteenindaja abi ja abiaedniku elukutsest. Õppeperioodi pikkuseks oli 35 nädalat, millest kümme nädalat toimus õppetöö distantsõppe vormis koduste juhendajate käe all. Suured tänusõnad ja tänukirjad vanematele hoolivuse ja kannatlikkuse eest said edastatud lõpuaktusel.

Kutseõppe valikuaasta lõpetamise eel viisime läbi arenguvestlused. Seekord toimusid need õpilaste kodudes Põltsamaal, Mullaveres, Kanepis, Võrus ja Antsla lähedal Ähijärvel. Ühe arenguvestluse viisime läbi veebisilla kaudu.

11. juunil toimus Maarja Külas õpilaste

Lõpetajad Maarja külas

lõpuaktus. Kõik seitse lõpetajat tahavad jätkata sügisel õpinguid. Valituks osutuvad kolm HEV kutseõpet pakkuvat kooli: Valgamaa Kutseõppekeskus,

Võrumaa Kutsehariduskeskus ja Räpina Aianduskool.

Ülvi Kasak, rühma juhendaja

Foto: A. Hirmo

Maastikuehitajate valikvõistlus

19. juunil toimus meie koolis EuroSkills 2020 Eesti maastikuehitaja valikvõistlus, kus selgitati Eesti parimad maastikuehitajad, kes pääsevad järgmisel aastal Austrias toimuvatele Euro-

Skills 2020 võistlusele. Aianduskoolist panid oma võimed proovile **Kerly Väinisaar** ja **Egert Aug**. Ülipalavates tingimustes toimunud võistlusel pakkusid meie õpilastele konkurentsi Luua Met-

sanduskooli tüdrukud.

Rohkem pilte võistlusest leheküljel 12.

Valdur Truija, ürituse fotograaf

Kerly ja Egert ning nende võistlustöö

Aedniku juuni, juuli ja august

Suvi – lõpuks on ta käes ning aed haljendab. Aednik peaks just nüüd iga päev silmitsema seda ilu, mida ta on loonud ning nuusutama neid lõhnu, mis aias pulbitsevad, kuid kas see ka päriselt nii on? Tšehhi kirjanik Karel Čapek võtab oma raamatus „Aedniku aasta“ kokku aedniku toimetused suvekuudel.

Juuni

Heinaaeg, nagu teame, on tavaliselt äikesevihmade periood. Juba mitu päeva on tunda taevas ja maa peal äikese tulekut: päike on kõrvetav ja kuidagi vastik, mullapind praguneb ja koerad haisevad. Põllumees vaatab murelikult laotusse ja tähendab, et sätib sajule. Seejärel kogunevad nõndanimetatud kurjakuulutavad pilved ja tõuseb metsik tuul, mis kihutab üles tolmu, kübaraid ja ärarebitud lehti. Aednik tormab juuste lehvides aeda, [--] selleks, et kinni siduda kõik, mis laperdab tuule käes, et tuua ära tööriistad ja aiapingid [--]. See aeg, kui ta asjatult üritab siduda kukekannuste varsi, langevad esimesed suured ja kuumad piisad, lüües tal hetkeks hinge kinni, ja siis käib kargatus! ja kõuemürinale järgneb ränk valing. Aednik põgeneb varju alla ja jälgib raske südamega, kuidas aed viskleb paduvihma ja tuuleilide käes. Kõige hullemal silmapilgul kargab ta välja, nagu mees uppuvat last päästma, et mahamurtud liiliat üles siduda. Issand jumal, küll valab! [--] Siis jäävad kõuekargatused vaiksemaks, ränk ladin muutub külmaks ja järjest hõredamaks vihmaks. Aednik jookseb jahedasse aeda, silmitseb [--] murdunud iiriseid ja räsitud peenraid, ja siis, [--] hüüab ta üle aia naabrile: "Halloo! Oleks võinud veelgi tulla; puude jaoks on vähe." Järgmisel päeval kujutavad ajalehed katastroofilisest paduvihmast, mis tekitanud iseäranis külvidele kõledat kahju, aga nad ei kirjuta, et vihm tekitas suurt kahju iseäranis liiliatele või et *Papaver orientale* sai eriti raskesti kannatada. Meid, aednikke, nõõgitakse ju vahetpidamata.

Juuli

Peamine mure juulikuus on muide aia kastmine. [--]. Kui aednik kastab [--], siis loendab ta kannutäisi nagu auto sõitja kilomeetreid. "Uuh!" kuulutab ta rekordimehe uhkusega. "Täna tirisin nelikümmend viis nõutäit vett." Kui te

teaksite, mis nauding see on, kui külm vesi voolab ja vuliseb mööda tuhkkuiva maad, kui ta õhtu eel sädeleb ja säten-dab ohtrast piserdamisest raskunud õitel ja lehtedel, kui siis kogu aed laseb kuuldavale niiske kergendusohke, otsekui ohkaks janust vaevatud teekäija – "Ooeh! [--] Oli see aga koletu janu. Peremees, veel üks kann!" Ja aednik läheb jooksujalu selle juulikuu janu vastu veel ühte kannutäit tooma. Hüd-randi ja vooliku abil võib kasta muide kiiremini ja nii-öelda hulgi: [--] Kui te pöörate vooliku vastu tuult, satute suurepärase värskendava duši alla. Ta teeb teid läbimärjaks nagu tõelises vesiravilas. Erilise mõnuga tekitab voolik endas auke, kuskil keskkohas, kus te seda kõige vähem ootate. Ja te seisate siis nagu vetejumal ülespurskuvate veejugade keskel, pikk veemadu teie jalgade ümber keerdus – see on ülivõimas vaatepilt. Kui te olete siis märg nagu räägupoeg, kuulutate rahuldustundega, et aiale jätkub, ja lähete end kuivatama. See aeg ütles teie aed "Oo-eh!", neelas veejoad silma pilgutamata alla ja on jälle kuiv ning janune nagu ennegi. [--] Issakene, kui kujutleda, millist toredat vihma tuleb novembris: neli, viis, kuus päeva järjest nirsevad alla külmad vihmajoad, ilm on hall ja ähmane, jalatsid on läbimärjad, jalgade all lartsub ja niiskus tungib üdini ... Ja ma ütlen: peaks vihma tulema.

August

August on harilikult aeg, millal asjaarmastaja aednik jätab oma imede aia maha ja sõidab puhkusele. [--] Sõidab ta ära muidugi raske südamega, täis kartust ja muret oma aia pärast. Ja sõidab alles siis, kui leiab sõbra või sugulase, kelle hoolde ta võib selleks ajaks oma aia usaldada. "Vaadake," ütleb ta, "praegu pole aias niikuinii mingit tööd. Aitab, kui te kolme päeva tagant pilgu ainult korra niisama peale viskate, ja kui ehk ongi nii, et pole korras, siis saatke mulle postkaart, ja ma sõidan tagasi. [--] Seejärel ta sõidab ära, jättes niisiis oma aia abivalmis ligimese südame-mureks. Teisel päeval saab too ligimene kirja: "Ma unustasin teile ütelda, et aeda tuleb iga päev kasta, kõige parem kas kell viis hommikul või seitsme paiku õhtul. [--] Okastaimi palun kasta üleni ja võimalikult ohtrasti, ja muru samuti. Kui näete

kuskil mõnda umbrohtu, siis kiskuge välja. See on kõik!"

Järgmisel päeval: "Need püsililled, mis praegu õitsevad, nõuavad hästi palju vett – kirjutage mulle, mis õitsevad. Õitsenud tüükad tuleb ära lõigata! Oleks kena, kui te käiksite kõplaga kõik peenrad üle – pinnasel on siis kergem hingata [--] Muud midagi pole vaja teha."

Kolmandal päeval: "Unustasin teile ütelda, et muru tuleks üle niita. Masinaga on see naljaasi, aga kust masin ei võta, sealt pügage kääridega. Aga pidage meeles: pärast niitmist tuleb muru hästi puhtaks rehitseda ja seejärel luuaga üle pühkida! Muidu jääb muru kiduraks! Ja kasta, tublisti kasta!"

Neljandal päeval: "Kui äkki peaks äikest tulema, palun jookse mu aeda vaatama ... [--] Öösel te peaksite aeda mine-ma ja taskulambi valgelt tigusid hävitama. Ei teeks paha, kui rohkisite jalgradu. Loodan, et minu aia eest hoolitsemine ei võta teilt kuigi palju aega ja te veedate seal meeldivaid hetki." Samal ajal on abivalmis ligimene oma vastust mõistes ametus kastmise, niitmise, kobestamise ja rohimisega. [--] Üleni higine ja pealaest jalatallani märg, märkab ta hirmuga, et siin närbub mingi põõsas, teisel on murdunud mingi lillevars ja seal on muru roostekarva ja et kogu aed on kuidagi kõrbenud, ja ta neab silmapilku, millal ta selle ikke endale kaela võttis. [--] See aeg aga mõtleb aia omanik murelikult oma lilledele ja murule, magab rahutult, kirub, et abivalmis ligimene ei saada talle iga päev ettekannet aia olukor-rast, ja loeb päevi puhkuse lõpuni. [--] Viimaks on ta tagasi, ta ei malda kohvritki ära panna, vaid tormab otseteed oma aeda ja laseb pisarais pilgu sellest üle käia ... "Laiskvorst, nadikael, sindri-nahk," mõtleb ta meelepahaga, "see mees on mu aia untsu ajanud!" "Täna teid!" ütleb ta ligimesele külmalt, haarab ägeda etteheite-žestiga vooliku ja hakkab hooletusse jäetud aeda kasta. "Lontrus!" mõtleb ta südamepõhjas. "Usalda siis sihukest! Eluilmas ei ole ma enam niisugune oinas ja opa-kas, et sõidan suvitama!"

Liisi Kont, kutseõpetaja

Rododendronikuningriik Metsa talus

Meie aiad

Ihamaru külas on tajuda aktiivset kogukonda. Värskest värvitud bussipeatused ja ühtses stiilis kaunistatud viidad tekitavad oodatud tunde. Keerame sildil osutatud suunas Metsa tallu. Poole sissesõidutee peal kõrgub silt, mis teatab veelkord, kuhu me jõudnud oleme. Aiavärvavas võtab meid vastu puidust metsamehe kuju, kelle ümber linnud ja loomakesed – oleme jõudnud Rāpina Aianduskooli õppemajandi juhataja Urmas Roht'i koduõuele. „Ma olen neljandat põlve metsamees ja mu vanavanaisa oli siin metsavaht. Tal oli palju lapsi ning üks nendest, minu vanaisa, osales Vabadussõjas. Tolleaegne riigipea Konstantin Päts kinkis talle selle maa teenete eest riigile,“ räägib Urmas lühidalt sellest, kuidas talukoht nende suguvõsa omandisse sattus.

Talu peremees ei ole Urmas olnud pikka aega, naisega koliti siia 2009. aastal. „90ndate keskpaigas tuli isa minu juurde ja küsis, et kas võtame vanaisa talu tagasi? Vastust ei pidanud ta kaua ootama. Hoolimata sellest, et tol ajal elasid talus kaks traktoristi, kes jagasid eluruume lehmadega ning vaatepilt nii majas sees kui väljas oli trööstitu, ütlesin kohe, et mulle see koht meeldib,“ võttis Urmas talu tagasisaamise loo kokku. Kuna Urmas ise elas sel ajal veel Tallinnas, jäi maja kordategemine isa õlule. Elumajalt eemaldati vooder, välja visati kõik kuni põrandalaudadeni ning üles ehitati hoopis kodusem paik. Ootamatult sülle kukkunud maavaldus tekitas Urmases mõtte rajada oma puukool. Põhiliselt metsataimede kasvatamise ja müügiga tegelenud ettevõtte tegutses 2009. aastani. Samal aastal tehti otsus lõplikult tallu elama kolida. Ees ootas palju tööd, sest maja ümber oli siis täiesti tühi maa. Likvideeritud

puukoolist jäi siiski üksikuid puid kasvatama, mis tänaseks ümber sisehoovi kõrguvad. Kokku on maad 36 hektarit, millest umbes hektar on n-õ iluaia all. Klassikalises mõistes iluaeda Metsa talust ei leia, sest püsililled ja suvelilled asemel on üle 20 sordi sireleid, sama palju magnooliaid, aga ka punaselehine sarapuu, kirjulehine roniv hortensia, luuderohi ja palju muud. Aia nurgas on siiski väike kasvuhoone tomatite jaoks ning selle kõrval suvelillepeenrad, kust Urmase naine lõvilõugasid vaasi armastab noppida. Rohimine ja hooldustööd aiamaal ongi perenaise ülesandeks. Urmas vastutab selle eest, et muru saaks niidetud. Aias ringi jalutades tõdeb ta igal sammul, et tööd on veel palju teha.

Peremees tunnistab, et laupäev ja pühapäev on tõsised tööpäevad. Ka nädala sees pärast aianduskooli õppemajandis vägede juhtimist ei viska mees jalgu kodus seinale, vaid toimetab aias. „Tartu botaanikaaed on sama suur kui minu koduaed, neil on 15 palgatöölisi,

Metsamehed

aga mina pean üksi rabama,“ ütleb Urmas naljatades. Ka puhkamist ja energiavarude taastamist ei ole Metsa talu peremees ära unustanud. Pühapäeval kell kolm lülitab ta sauna sisse ja peale seda ei liiguta lillegi.

Vaade õuele

Värvilised rododendronid, taamal päikesejaam

Perenaise tarbeaed

Edasi siirdume metsa. Nii aias sees, kui metsas, on meie truuks saatjaks pere koer Gertrud, keda hellitavalt Gerriks kutsutakse. Ühe koera elu ei saaks enam põnevam olla, kui ringi jooksmiseks on terve metsaalune! Mööda teerada jalutades jõuame järgmise aiani, mille väravast sisse astudes satume omamoodi paradisi – männipuude all kasvab 300 sorti rododendroneid, mis külaskäigu hetkel ka õitsevad. Läbi rododendronisalu jalutades jõuame järve äärde, mis samuti kuulub Urmasele. „Eestis on võimalik umbes 600 sorti rododendroneid kasvatada,“ teatab Urmas, kui uurin, kas ta plaanib taimi veel juurde istutada. „Kõiki ma kindlasti ei plaani siia tuua, valin neid selle järgi, et nad vähemalt –24 kraadi välja kannataksid,“ täpsustas ta. Samas möödunud, suhteliselt soe talv ei mõjunud suvehaljastele rododele hästi ja selle tõttu hindab ta õite „saagi“ sel aastal pigem tagasihoidlikuks. Rododendronid alustavad õitsemist juba märtsis ja viimased lõpetavad pärast jaanipäeva. Lisaks rododele on juba looduslikult männimetsa all kasvamas mustikad. Metsamustika kõrvale on Urmas katsetamise eesmärgil ka kultuurmustikaid istutanud, sügisel pakuvad silmailu hortensiad. Erilisematest liikidest on esindatud veel metasekvoia, sooküpress ja hiina kask. Kogu kollektsiooni ümbritseb kaitsev võrkaed, sest peale esimeste taimede istutamist 2015. aastal tegid kitsed palju hävitustööd.

Uurin, kas jääb üldse aega ka endal seda ilu nautida. Urmas tõdeb, et leiab tihti hommikuti aega metsas jalutamiseks või siis kui kalapüüdmise isu peale tuleb. Praegu Urmas veel oma rodokollektsiooni suurelt näitamiseks välja ei reklaami, kuigi usub, et tulevikus on see üks Lõuna-Eesti vaatamisväärsusi. „Taimedega on nii, et nad jäävad siia püsima ka peale mind, neid ei saa siit kuhugi viia. Ma loodan, et keegi lastelastest võtab majandamise üks päev üle,“ mõtiskleb Urmas tulevikust. „Iga kord kui hakkam naisele oma plaanidest rääkima, küsib ta veidi irooniliselt, et kas kavatsen igavesti elada?“ naerab Urmas. „Aga ma teistmoodi ei oska,“ kehitab ta õlgu.

Rododendronisalust lahkudes viib Urmas meid mööda järgmist metsarada edasi kuni jõuame uue võrkaiani ehk Urmase uue projektini. „Lõikasin ühe

„Mäletad, kord käisime, muinasjutumetsas...“

‘Cunningham’s White’

kaasiku parkmetsaks ning plaanin siia rajada kahe hektari suuruse dendraariumi, näete seal kasvab juba näiteks iileks. Saab meil küll hakkama,“ tutvustab Urmas järjekordseid haruldusi oma kollektsioonis. Veel ootab Urmas, et tänu kliimasoojenemisele saaksime oma aedades kasvatama hakata mammutipuid, araukaariat, suure sordivalikuga pööki ning muidugi ilukirsipuid. Loetletutest esimene suutis viimase suhteliselt sooja talve Urmase aias edukalt üle elada. „Ma arvan, et kaugel ei ole aeg, kui saame pööki kui tarbepuud kasvatama hakata,“ lisas Urmas lootustandvalt.

„Selleks, et metsa hooldada ja korras hoida, ei ole vaja lageraiet teha. Ma üldse ei poolda seda, mis meie metsades praegu toimub,“ arutleb metsamees looduses toimuvate protsesside üle. Eelmisel kevadel andis tuntud sibullillide kasvataja ja Urmase hea sõber Andi Normet talle vanu nartsissibulaid ja ütles, et viska need metsa alla maha, küll nad ise seal hakkama saavad. „Ja te ei kujuta ette, kui kena siin kevadel oli. Sellel sügisel viskan kohe teadlikult neid juurde. Nii saab varsti terve metsaalune täis,“ pajatas Urmas.

„Ma olen looduse inimene laiemas mõttes, hindan väga oma metsas

Mammutipuu hakatis

linnurahu, armastan taimi, loomi ja linde võrdselt. Ma saan aru protsessidest, mis looduses toimuvad ning püüan oma tegevusi nendest lähtuvalt planeerida. Mul on hea meel, et ka mu lapsed on loodusepisikuga nakatunud. Pojal on küll metsanduse õpingud pooleli ja tegeleb hoopis ehitusega, kuid mõlemad tütreid on geneetikud, üks uurib hunte, teine inimesi.“

Urmase sulest on ilmunud mitmeid raamatuid ja ta annab kohtumise lõppedes lootust, et õige varsti võib polettidel ka uusi kirjutisi leida.

Suviti on Metsa talu hoov alati rahvast täis. Urmase lapsed toovad tihti ka oma sõpru isakoju, et ühiselt sünnipäevi või muid toredaid koosviibimisi korraldada.

Liisi Kont, kutseõpetaja

Fotod: V. Truija

Õnnesoovid – Mati Kirotar 75

7. juunil tähistas oma 75. sünnipäeva Räpina Sovhoostehnikumi endine direktor Mati Kirotar. Kuumal suvepäeval istusime juubilar koduaias ning ajasime mõnusalt juttu. Mati meenutas põnevamaid hetki oma kooli- ja tööperioodist.

Mati õppis aastatel 1959–1964 Räpina Aiandustehnikumis ehisaianduse erialal. Neil oli selline huvitav kursus – alustati seitsmenda klassi lõpetajatega, aga aasta hiljem ühinesid kursusega keskkooli lõpetajad. Nooremate õpilaste silmis olid juurdetulijad tol ajal ikka n-õ memmed. Kokku sai kursusele kaheksa poissi ja 24 tüdrukut.

Igal sügisel pidid kõik õpilased osalema kuu aega väljas sügistöödel. Mati meenutab Vilustes silo tegemist: „Silotallajad oli hobused, poisid ratsanikeks. Öhtusöögil keeldusid kolm poissi söögilauda istumast. Selgus, et nende taquotsad olid ratsutamisest valusad, sest sadulaid ju polnud.“ ☺

Teine lõbus lugu kooliajast on seotud ööbimisega Raadama kooli rahvamajas pärast linakoristust: „Meie saatjaks oli õpetaja Linda Kärbis. Eks õpetajal oli hirm, et külapoisid tulevad öösel tüdrukuid kimbutama. Sel põhjusel pandi poisid magama valvuritena ukse sissepääsu juurde ja tüdrukud kaugemale lava ette. Peale mõningast vaikust küsis õpetaja sosinal tüdrukutelt: „Tüdrukud öelge, kas poisid magavad“. Õpetaja eeldas, et poisid on tööpäevast väsinud ja magavad, aga poisid olid kavalad ja tegid, nagu magaks. Seejärel asus õpetaja sosinal rääkima tüdrukutele teemal – kuidas mitte rasedaks jääda ... ☺

Veel meenutab Mati toredat seika oma esimesele silmarõõmule mõeldes. Ka siis kurameerisid noored koolis, kuigi moraalinormid olid tunduvalt ranged. Ikka otsiti vaiksemaid kohti kudrutamiseks. Armunud leidsid sobiva koha pimedas võimlas, mis asus praeguse mõisahoone saalis. Direktor Bernhard Kärbis oli aga asjast teada saanud ja lülitas ootamatult sisse saali valgustuse sõnadega: „Noored, ma ütlen teile, kus koos olla – vaat siin suure kella all võib olla!“ Kell asus fuajee seinal ...

Mati Kirotari sovhoostehnikumi direktoriks olemise periood sattus väga keerulisele ja raskele ajale, 1986–1995. Ametis oleku esimestel aastatel juhtus

Mati Kirotar koduaias

kolm suurt õnnetust. Esiteks suur heinaküüni põlemine Raiglas, mille põhjustas poisikeste ulakus. Teiseks meristeemkasvuhoone põleng kaks nädalat enne hoone avamist. Põhjuseks oli vene armee õppelennuki madallennu kiirendus, mille tulemusel häälestamata autoklaav kuumenes üle ja hoone süttis. Kolmas õnnetus toimus Jaamakülas, kus kulupõletamise tagajärjel süttis teraviljakuivati ja tuleroaks läks 13 tonni seemnevilja.

90dad aastad olid koolile samuti raske. Riigil ei jätkunud raha koolide rahastamiseks täies mahus. Omandireformi käigus toimusid riigis suured erastamised, tülid aianduskooli omandireformi komisjoniga kinnisvarade üle, mis jääb koolile ja mis ei jää. Kõik võitlesid selle nimel, et midagi endale saada. Ka direktor püüdis kasvuhooneid ja mõisa jätta kooli bilanssi. Omandireformi komisjon oli üheksa liikmeline. Kooli kinnisvara eest seisjaid oli kaks – Mati Kirotar ja direktori asetäitja Olev Rajaväli. Otsused langetati ikka 2:7, alati Räpina Kõrgema Aianduskooli kahjuks (aastatel 1992–2001 muudeti Räpina Sovhoostehnikumi nimi Räpina Kõrgemaks Aianduskooliks. Otsus sündis mõttest saada juurde uusi erialasid, kooli parema maine loomiseks ja õpilaste arvu suurendamiseks). Erastamise käigus jäi koolile vaid üks kasvuhoone koolimaja kõrval, teised läksid erakätte. Mõisahoone on nüüd samuti valla omand, aga ehk nii ongi hea, arvas Mati.

Mati oli sovhoostehnikumi direktor kokku üheksa aastat, kuigi oleks võinud

olla kauem. Probleeme oli liiga palju, et jätkata direktorina. Ministerium soostus Mati lahkumisotsusega tingimusel, et ta otsib endale asendaja. Teel Tallinnast Tartusse meenus hea tuttav Valdur Madisson, kelle poole ta kohe sõitis. Valdur ei mõelnud kaua ja võttis pakkumise vastu.

Peale direktoriametit loobumist asus Mati tööle MTÜ Räpina Vabahariduse Ühenduse juhina. Eesmärk oli teha eelkõige koolitusi. Rahaliselt oli algus taas raske, aga tänu rootslaste toetusele saadi jalad alla. Hiljem lisandus ka riigitoetus. Lisaks kirjutas Mati projekte, mille toel saadi päris palju toetust.

Aastast 2017 naudib juubilar pensionipõlve. Aianduskooliga on Mati kursis tänu vilistlaskogule, mille liikmeskonda kuulub alates selle moodustamisest aastal 2004. Ta tuleb alati heameelega kohale, kui kutsutakse. Vilistlaskogu loomine sai teoks tänu õpetaja Kalju Haljasmäele. „Hea on kokku saada vanade kolleegide ja tuttavatega ning hoida end kursis kooli arengu ja tegevustega“, räägib Mati.

Tänastele õpilastele soovib juubilar, et nad käiksid rohkem tunnis kohal. Elu on näidanud, et autoriteetse õpetaja tunnist lapsed naljalt ei puudu. „Soovin, et õpilased ei istuks nii palju nutitelefonis. Eluks vajalik on elementaarne protsendi arvutamise oskus, loogiline mõtlemine. Neid viimaseid oskusi võiks rohkem arendada“, lisab võõrustaja lõpetuseks.

Külli Nõmmistu, ajalehe toimetaja

Foto: K. Toom

Õnnesoovid – Kalju-Erik Haljasmägi 85

Meie kooli vilistlane, kauaaegne õpetaja, õppedirektori asetäitja õppealal, tootmismajandi juht Kalju-Erik Haljasmägi tähistas 10. juunil 85. juubelit. Kalju-Erik on koolis õppimisest ja sportimisest kirjutanud kooli juubeli- raamatutes. Seekord võtsime vestlusteemaks just tööaja Räpina Sovhoos- tehnikumis.

1969. aasta augustist töötas Kalju-Erik Haljasmägi Räpina Sovhoostehnikumi direktori asetäitjana õppealal ehk õppedirektorina. Kalju-Erik meenutab: „Töö oli tol ajal väga pingeline ja tihti venisid tööpäevad päris pikaks. Paar aastat tuli teha ka tunniplaan, mis oli tohutult ajamahukas. Pingeid lisasid ka tihedad kontrollid haridusministeeriumist. Õppedirektoril tuli külastada igal nädalal vähemalt kolme õppetundi. Peale seda kutsuti õpetaja vestlema ning tuli teha kirjalik tunni analüüs inspektorite tarbeks. Õpilaste arv oli suur, vahepeal isegi 1000 õpilast, mitu paralleelkursust. Kui koormus läks väga suureks, siis võeti tööle õppealajuhataja. Kõigepealt Kalev Matson, kes töötas ainult aasta, kuna administratiivtöö talle ei istunud. Järgmiseks kolmeks aastaks valiti selle töö peale Raimo Kiudorf ja hiljem juba Malle Riit (hilisem Rätsep), kes töötas selles ametis pikemalt.“

Õppedirektori ametiaega kuulub ka suurem uurimistöö aianduskooli asutamise täpse aja kindlakstegemiseks. Eestvedajaks oli kaugõppeosakonna juhataja Tarmo Teelaht, kes uuris andmeid mitmes arhiivis. Ilmnes, et Räpina Sovhoostehnikumi eelkäijaks oli Võru maakonna Räpina Avalik Ühis- põllumajandusgümnaasium, mida esmakordselt mainiti 1924. aastal. Seda aastat peetaksegi aianduskooli sünniaastaks, esimene juubelipidu – 50. sünnipäev peeti 1974. aastal. Kalju-Erik Haljasmägi räägib, et juubeli korraldamiseks moodustati paarkümmend komisjoni. Tema juhtida oli juubelinäituse komisjoni. Endistelt õpilastelt küsiti fotomaterjale – kokku laekus üle 1000 erinevas mõõdus foto, millest 600 vormindati ühtsesse mõõtu. Telliti 48 kahepoolset stendi, mis seati üles Sillapää lossi saali. Tegemist oli väga suure ettevõtmisega, mitte kunagi hiljem pole nii mahukat näitust korraldatud.

Kalju-Erik jätkab kooli juubelijuttu:

„Peo rongkäik algas vana lasteaia juurest, kõnniti mäest üles Sillapää lossi ette. Aktus toimus lossi ees haljasalal, kuhu oli ehitatud spetsiaalne poodium tähtsatele külalistele ja juubelikomisjonile liikmetele istumiseks. Õnneks eelnev kokkulepe vanajumalaga tagas päikeselise ilma. Üritusele kogunes üle 1000 inimese. Peale pidulikku aktust jätkus tantsupidu lossipargi spordiväljakul ja vilistlased said isekeskis parki paigutatud pinkidel juttu vesta.“

Aastatel 1980–1988 oli Kalju-Erik Haljasmägi Räpina ST parteialgorganisatsiooni sekretär. Juubilar pajatab: „See oli rohkem organisatoorne töö. Kõik kooliga seotud üritused ja aktused korraldasin mina. Lisaks tuli töötajate juubeleid korraldada – alates ruumide broneerimisest kuni kingituste ostmiseni. Minu tööülesannete hulka kuulus ka töökaaslaste matuste korraldamine. Väärivad ärasaatmised koos sõnavõttudega toimusid lossi aulast.“

Räpina Sovhoostehnikumi direktori asetäitjana tootmispraktika alal töötas Kalju-Erik aastatel 1988–1990. Seda perioodi peab mees oluliseks just välis- sidemete loomise suhtes. Just sel ajal hakati esmakordselt õpilasi välispraktikale saatma ja vastu võtma. Esimesed partnerriigid olid Poola ja Soome. Nädal aega töötati talus ja siis said õpilased nädal aega lihtsalt puhata ning tutvuda n-ö vaba maailmaga. Välismaale praktikale saamine innustas õpilasi pingutama paremate õpitulemuste nimel, sest konkurs oli tihe.

Tööd õppemajandi juhina aastast 1990 kirjeldab Kalju-Erik Haljasmägi järgmiselt: „See oli kõige raskem aeg, sest koolil polnud töäjõudu ega õiget tehnikat. Kasvuhooned tuli korda teha, milleks vajasime puitu ja metallkonstruktsioone. Saime metsalangi, kust abitööjõuga võeti mets maha, sellest lasime teha lauamaterjali. Raudarmatuurid, mis eelnevalt lahti lõigati, toodi veokitega aiandist ja pandi taas üles Räpinas. Juba ammu pole neid olemas, sest ajahammas ja tuuled-tormid on oma töö teinud.“

Õppemajandi juhi töö hõlmas kõike – alates seemnekartulite ostmisest talunike käest, kotti panemisest kuni seljas kartulipanijatani kohale kandmisest. Rikkusin sellega oma selja ära! Õpilasi

Kalju-Erik Haljasmägi

sai küll kasutada, aga tol ajal polnud enam palju poisse ja tüdrukud ju raskeid kotte ei tõstnud. Traktor ajas ainult vaod lahti ja kinni. Tol ajal oli õppemajandi põllumaa oluliselt suurem kui praegu. Kasvatati kõike – lilledest köögiviljadeni. Raskusi valmistas saagi realiseerimine. Tuli otsida, kellele maha müüa. Hind mida pakuti, oli naeruväärne, aga toodangu pidi maha müüma.“

Samal ajal töötas Kalju-Erik Haljasmägi ka õpetajana. Alustas maaviljeluse, mullateaduse, taimekasvatuse ja agro- keemia õpetamisega, lõpetas töökaitse ja perekonnaõpetusega.

Kalju-Erik arvab, et meie kool on arenenud õiges suunas. Oluliseks peab ta välissuhteid õppeasutuste vahel, samas ka töökasvatust. Ta arvab, et praegusi õpilasi peaks rohkem kaasama mõisapargi heakorratöödel, nii muutub nende suhtumine ümbritsevasse. Varasemalt kohtas ta pargis õpilasi tihedamalt nii töötamas kui ka sportimas. See, et õpilased tänapäeval spordist lugu ei pea, on pigem taandareng, arvab juubilar.

Kalju-Erik Haljasmägi soovib praegustele õpilastele ja töötajatele töökust, sihikindlust ja austust üksteise vastu.

Loe lisaks

[Räpina Rahvaleht, juuni 2020](#)

[Mälestusi kooliajast. 90 aastat aiandusharidust Räpinas, 2014](#)

[Räpina Aianduskool aja peeglis 1924–2004](#)

Külli Nõmmistu, ajalehe toimetaja

Foto: K. Toom

Rio de Janeiro – maailma kaunim, suurim ja ohtlikum linn

Mul oli võimalus Brasiilia ühes suurimas linnas (endine pealinn) Rio de Janeiro viibida pea kolm päeva. Tänu heale giiditeenindusele õnnestus selle vähese ajaga külastada pea kõiki selle linna kuulsamaid vaatamisväärsusi. Kuid kohe alguses hoiatati, et õhtuti üksi ja isegi väiksemas kambas viibimine võib osutada kuritegevuse tõttu üsna ohtlikuks. Relva ähvardusel võidakse ära võtta kõik vähegi väärtuslik. Rio de Janeirot peetakse maailmas viie ohtlikuma suurlinna hulka, kus pussitamine on igapäevane tegevus. Siin on rajoone, kuhu isegi politsei ei julge oma jalga tõsta – need on slummid, kus valitsevad omad seadused ja haldajad. Rio ja tegelikult Brasiilia, kõige suurem ja üks ohtlikum slumm Rochina on nii suur, et silmaga polegi selle lõppu näha. Seal elab koguni 70 000 inimest. Väga levinud on ka mootorratturitest vargad, kes ahvikiirusel rabavad sinult käe- või isegi seljakoti. Sellepärast soovitati seljakotte kanda eelkõige kõhu peal. Õnneks ei juhtunud minu ja minu grupikaaslastega midagi ebameeldivat.

Meie hotell asus turvalises ja luksuslikus Copacapana linnaosas, kus randa jäi vaid 10 minuti tee.

Rio de Janeiro on samanimelise osariigi pealinn ja ühtlasi sadamalinn. Suurlinn asub Guanabara lahe ääres. Linnakodanikud kasutavad enda kohta väljendit

carioca. Rio de Janeiro linn asutati portugallaste poolt 1. märtsil 1565 Guanabara lahe rannikule. Esialgu pandi asula nimeks São Sebastião do Rio de Janeiro. Püha Sebastiani järgi oli nime saanud ka tollane Portugali kuningas Sebastião. Rio de Janeiro asub üsna suure riigis servas. Sellepärast arutati aeg-ajalt pealinna viimist riigi geograafilise keskme poole. Juscelino Kubitschek valiti 1955 Brasiilia presidendiks lubaduste najal viia pealinn mujale. Ehkki paljud seda temast ei uskunud, valmis siiski suurte kuludega uus pealinn Brasília, mille peaarhitekt oli Oscar Niemeyer. 21. aprillil 1960 viidigi riigi pealinn sinna ametlikult üle.

Rio de Janeiro on ehitatud täiesti ebaoloogilisse paika mägede vahele. Riost sai mägedevaheline linn, nagu meie seda tunneme seetõttu, et kõige vaesemad, peamiselt orjade järeltulijad tõrjuti 20. sajandi algul linnast välja mägedesse ning tekkisid esimesed favelad ehk slummid. Praeguseks on sellest kõige vaesematele mõeldud asumist kasvanud maailmakuulus linn, kus elab üle 12 miljoni elaniku. See teeb Riost rahvaarvu järgi suuruselt teise linna Brasiilias. Rio tohtus elanike ja majade rägastikus on vaheldumisi tänavad, kus on hirmkallid villad ja luksushotellid ning järgmisena haigutav slummidega vaesus.

Samas on Rio de Janeiro maailma ilu-

Toivo ja Kristus

saima loodusliku asukohaga miljoni linn. Sealsed inimesed naudivad elu täiel rinnal – tantsuline muusika, kerged jahutavad kokteilid, maitsvad ja odavad toidud, mitmekülgsed spordialad ja kindlasti muinasjutulised liivarannad, kus kuuma päikese käes energiat koguda ning lõõgastuda. Linn on tuntud muuhulgas karnevalide, Copacabana ja Ipanema supelrandade, Suhkrupeamäe ja 39,6 m kõrguse Lunastaja Kristuse kuu poolest, mida on näha pealinna igast kohast.

Esimest korda oma paljude reisikogemuste korral olin sunnitud poole tellitud toiduportsust järele jätma.

Rochina slumm

Varahommikune vaade Kristuse jalamilt Suhkrumäele ja Iponema linnaosale

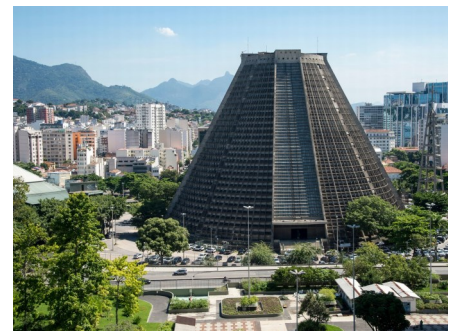
Mitte sellepärast, et see ei maitsenud, vaid ma ei jõudnud seda lihtsalt ära süüa. Kuus eurot maksnud praad sisaldas poolekilost maitsvat ja mahlast nõretavat veiseliha, millele lisandus kaks praemuna, suur kuhi hautatud aedvilju, seeni ja praekartuleid ... Seda hiigelportsu ei aidanud alla loputada ka igati kvaliteetne õlu, mille üks pint maksis vaid ühe euro ringis. Edaspidi olin söögikohtades ettevaatlikum ja sageli tellisime terve prae kahe-kolme peale.

Mulle meeldis kogu teekond Lunastaja Kristuse juurde, Curcavado mäe tippu, kuhu viis funikulöör. Teel võis näha palju eksootilisi taimi, durianipuid, kakaopuid, puudel kasvavaid bromeelijaide, sõnajalgu, lehtkaktuseid ja ringi lippavaid ahvipärdikuid.

Teine paik, mida ei tohiks Rios olles vahele jätta, on Suhkrupeamägi (Sugar Loaf Mountain). Tegemist on Rio ühe

kuulsaima paigaga, kust avaneb linnale 360kraadne vaade. Oma nime on ta saanud portugallastelt seetõttu, et 16. sajandil Rios savivormidesse pakendatud ja maalt välja saadetud sukur meenutas oma kujult Rios kõrguvat mäge.

Kohustuslikest külastuspaikadest mainiksin veel põnevat ja boheemlaslikku Santa Tereza linnaosa ehk Rio 'Kalamaja', kus asusid vanad villad, pilkupüüdvad seinamaalingud, kunstistuudiod ja käsitööpoed. Seal sai maitsta ka kuulsat rummikokteili Caipirinha, mis mõjus kolmekümnekraadises kuumuses igati karastavalt. Tereza linnaosa külgneb omakorda Lapa linnaosaga, kuhu saab mööda kuulsat Selaroni treppi. Tšiili kunstnik Selaroni trepp koosneb värviliste kahelkividega kaunistatud 215 laia astmega trepistikust, mida omakorda ääristavad samade kividega kaunistatud seinamoosaiigid. Trepp valmis 1994. aastal.

Uus linnaosa ja Püha Sebastiani Katedraal

Külastasime veel Maracana jalgpallistaadionit, vanalinna, sadamat ja 1979. aastal valminud unikaalset indiaanlaste püramiidi jäljendavad klaasist ning metallist valmistatud hiiglaslikku Püha Sebastiani Katedraali.

Omal käel sai külastatud linna botaanikaeda, millest võiks edaspidi pikemalt juttu teha. Sooviksin Riosse sõita pikemaks ajaks, aga unistada ju võib ...

Toivo Niiberg, kutseõpetaja

Kaubasadam ja uus meremuseumi hoone

Selaroni trepil

Maastikuehitajate valikvõistlus piltides

Fotod: V. Truija

Aeg & Vaim
TEMPUS & SPIRITUS

Suur tänu kõigile, kes lehenumbri
ilmumisele kaasa aitasid.

Ajaleht ootab kaastöid kulli.nommistu@aianduskool.ee

Väljaandja Räpina Aianduskool, Aianduse 6, Räpina 64505

Toimetajad Külli Nõmmistu, Liisi Kont Küljendaja Valdur Truija

Juulikuu nali

"Noormees, miks te valisite õpetaja elukutse? Nimetage kolm peapõhjust," küsib pedagoogilise instituudi õppejõud.

"Juuni, juuli, august!" vastab sisseastuja.